

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžf/43/2013
Identifikačné číslo spisu:	3012200732
Dátum vydania rozhodnutia:	19.03.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:3012200732.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: Y. B., bytom U. G., zastúpený advokátkou Mgr. Gabrielou Hlavinkovou, Advokátska kancelária so sídlom 1. Mája 174/13, Trenčín, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, adresa na doručovanie Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Oddelenie daňového konania Trenčín, K dolnej stanici 22, Trenčín, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1020506/1/954589/2012/5048-r zo dňa 24. apríla 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/39/2012-70 zo dňa 19. februára 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/39/2012-70 zo dňa 19. februára 2013 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 11S/39/2012-70 zo dňa 19. februára 2013 podľa ust. § 250j ods. 1 Občianskeho právneho poriadku (ďalej len O.s.p.), zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky - žalovaného, č. 1020506/1/954589/2012/5048-r zo dňa 24. apríla 2012, ktorým žalovaný podľa ust. § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov a zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o správe daní alebo zákon č. 511/1992 Zb.) potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Trenčín č. 645/231/127967/11/Kal zo dňa 15. decembra 2011, ktorým bol žalobcovi v zmysle ust. § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 3.800,00 € za zdaňovacie obdobie december 2009. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa je vecne

správne. Konštatoval, že daňové orgány oboch stupňov dostatočne zistili skutkový stav vecí a tento aj po právnej stránke správne posúdili. Žalobou napadnuté rozhodnutie považoval z pohľadu žalobných dôvodov za súladne so zákonom, pričom vyhodnotil, že námietky žalobcu neodôvodňujú zrušenie napadnutého rozhodnutia. Mal za to, že žalovaný sa dostatočne vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, ktoré uviedol v odvolaní proti rozhodnutiu správcu dane, ako aj že správca dane sa riadil zásadami uvedenými v ust. § 15 ods. 1 zákona o správe daní a pri výkone daňovej kontroly postupoval v zmysle ust. § 2 ods. 3 zákona o správe daní a vykonal rozsiahle a podrobné dokazovanie, hodnotil každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a pri tom prihliadal na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo a to aj so zreteľom na splnenie dôkaznej povinnosti daňového subjektu, keď správca dane skúmal nielen existenciu sporných faktúr vystavených spoločnosťou POPRSKA, s.r.o. Bratislava, ale skúmal aj vecné a obsahové naplnenie zdaniteľných obchodov deklarovaných na faktúrach predložených daňovým subjektom.

Krajský súd posudzoval zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného v intenciách ustanovení § 49 ods. 1, 2 písm. a/ v spojení s § 51 ods. 1, písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej zákon č. 222/2004 Z. z. alebo zákon o DPH), ktoré citoval a v spojení s § 2 ods. 3, s § 29 ods. 4, 8, s § 44 ods. 6 písm. a/, bod 1/ a s § 15 zákona o správe daní.

Z administratívneho spisu krajský súd zistil, že správca dane u žalobcu vykonal daňovú kontrolu na DPH v období od 7. marca 2011 do 26. septembra 2011, ktorú ukončil protokolom prejednaným dňa 7. decembra 2011, ale žalobca ho nepodpísal; za zdaňovacie obdobie december 2009 si žalobca uplatnil odpočet dane vo výške 3800 € na základe faktúry č. 19475375 zo dňa 31. decembra 2009 od dodávateľa Poprska, s.r.o. Bratislava za nákup sójových bobov; z odpovede Daňového úradu Bratislava I. na dožiadanie správcu dane zistil že Poprska, s.r.o., podala posledné daňové priznanie za 4. štvrtrok 2007, Regionálna veterinárna a potravinárska správa Bratislava potvrdila že uvedená spoločnosť nie je registrovaná v databáze prevádzok potravinárskych podnikov a podľa Sociálnej poisťovne nie je evidovaná v registri závodov; žalobca správcovi dane uviedol, že ponuku na sóju dostal od osoby, ktorej meno nevedel a mal údajne uložené jej číslo v mobilnom telefóne pod dealer sóje, ale ho nechcel uviesť, konateľku dodávateľa K. P. nepoznal, nikdy s ňou nekomunikoval, že tovar mu dopravil dodávateľ, nevedel ŠPZ vozidiel a ani mená vodičov, peniaze za sóju prebral dealer sóji; žalobca na výzvu správcu dane na predloženie dôkazov predložil len odpoveď L., ktorý mal zastupovať dodávateľa a uviedol mená zamestnancov prítomných pri nákupe sóje; správca dane z dožiadania zistil, že L. zastupoval dodávateľa len pri registrácii spoločnosti za platiteľa na DPH, vypočul svedkov I. Z., K. X. a A. E., ktorí nepotvrdili, že jednali s dodávateľom Poprska s.r.o., a dve faktúry o predaji sóje ďalším odberateľom tiež nepotvrdili, že žalobcovi sóju dodala táto spoločnosť; konateľka dodávateľa K. P. si nepamätala, kedy bola konateľkou a či ňou je aj v súčasnej dobe, nevykonávala žiadnu činnosť, nepozná sídlo spoločnosti, faktúry nevystavovala, nepodpisovala, nemá pečiatku, nepodpísala doklady, nikoho nesplnomocnila zastupovaním spoločnosti, nevedela akú činnosť má spoločnosť vykonávať, nepodávala daňové priznanie, neprijímala zamestnancov, tvrdila, že konateľkou sa stala tak, že ju oslovil neznámy muž, či si chce zarobiť (dali jej 1000 Sk) a aby na seba zaregistrovala firmu a druhýkrát jej povedal, že firma je už zrušená, nepoznala ani pôvodného konateľa R. L.; správca dane zistil, že uznesením Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 33 CbR/148/2008 zo dňa 19. októbra 2009 bola spoločnosť Poprska, s.r.o., zrušená bez likvidácie, právoplatne dňa 18. novembra 2009 a dňa 13. februára 2010 bola vymazaná z obchodného registra; po zhodnotení dôkazov správca dane dospel k záveru, že žalobca pochybnosti o tom, že dodávateľom tovaru podľa faktúry z 31. decembra 2009 bola spoločnosť Poprska neodstránil a vierohodne nepreukázal; ak žalobca obchodoval s osobou, ktorej meno nevedel a poznal ho len ako dileru, vystavil sa tak riziku, že nárok na odpočítanie dane nebude vedieť preukázať; povinnosť preukázať, či zdaniteľné obchody boli uskutočnené dodávateľom Poprska, že tento dodávateľ vystavil faktúru je na kontrolovanom daňovom subjekte; žalobca nedisponoval potrebnými dôkazmi preukazujúcimi reálne dodanie tovaru dodávateľom Poprska, neunesol dôkazné bremeno; správca dane vo vyrubovacom konaní vydal dodatočný platobný výmer dňa 15. decembra 2011, voči ktorému sa žalobca odvolal a žalovaný napadnutým rozhodnutím potvrdil prvostupňové rozhodnutie.

Krajský súd konštatoval, že žalovaný aj správca dane dostatočne zdôvodnili porušenie § 49 zákona o DPH žalobcom, pričom nie je pravdou, že z tohto zákonného ustanovenia vyvodzovali daňové orgány povinnosť žalobcu preukázať vznik daňovej povinnosti na strane dodávateľa. Poukázal na to, že pri

posudzovaní nároku žalobcu na odpočet dane musel sa správca dane zaoberať vznikom daňovej povinnosti na strane dodávateľa, pretože bez toho nemohol posúdiť práva žalobcu na odpočet v zmysle § 49 ods. 1 zákona o DPH. Námietku žalobcu o tom, že zistený skutkový stav, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie, je v rozpore s obsahom spisov, považoval za nekonkrétnu, a preto sa ňou ani nemohol zaoberať. Konštatovanie žalobcu, že obsah spisu dokazuje, že konateľka spoločnosti Poprska je biely kôň a daňový úrad nerobí nič na ochranu záujmov štátu a podnikateľov, nepovažoval za dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia v zmysle § 250j ods. 2, písm. b/ O.s.p.. Podľa názoru krajského súdu v napadnutom rozhodnutí je presne uvedený skutkový stav, ktorý zodpovedá obsahu administratívneho spisu. Námietku žalobcu, týkajúcu sa hodnotenia protokolu z daňovej kontroly ako dôkazu získaného v rozpore s § 2 ods. 3 a § 29 ods. 4 zákona o správe daní taktiež považoval za nedostatočnú pre možné hodnotenie protokolu z daňovej kontroly ako nezákonného, poukazom na to, že daňová kontrola prebiehala v súlade s § 15 zákona o správe daní a z toho dôvodu aj protokol o ukončení kontroly je zákonným, majúť za to, že subjektívny názor žalobcu na hodnotenie dôkazov a rozsah zabezpečených dôkazov správcom dane počas daňovej kontroly, nedáva dostatočný záver o nezákonnosti protokolu. V danej súvislosti krajský súd súčasne poukázal na to, že žalobca v priebehu daňovej kontroly mal celý rad procesných práv (§ 15 ods. 5), osobitne právo vyjadriť sa k zisteným skutočnostiam, podľa § 15 ods. 10 právo vyjadriť sa k protokolu a zúčastniť sa jeho prerokovania, čo žalobca aj využil, a preto tvrdenie o nezákonnosti protokolu, pretože dôkazy neboli hodnotené podľa predstáv žalobcu, považoval za nedôvodné a účelové.

Ďalej krajský súd poukázal na to, že podmienky uvedené v § 49 ods. 1,2 písm. a/ a v § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. sú hmotnoprávnej povahy, bezpodmienečne na ich splnenie sa nárok na odpočet viaže, ich nesplnenie nie je možné odpustiť ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani za dobromyseľnosti platiteľa. Konštatoval, že ak si žalobca uplatnil nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry č. 19475375 od dodávateľa Poprska, s.r.o., musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené a to práve osobou uvedenou na faktúre, a preto ak počas daňovej kontroly vznikli u správcu dane pochybnosti o dodávke tovaru od dodávateľa Poprska, s.r.o., bol žalobca zaťažený dôkazným bremenom. Uviedol, že v danom prípade žalobca nevedel ničím identifikovať osobu, od ktorej nakupoval tovar (aj na pojednávaní dňa 19. 2. 2013 uviedol, že jednal s neznámym mužom, ktorého totožnosť a najmä práva konať za Poprska, s.r.o., si ničím nepreveril) a konateľka dodávateľa uvedeného na faktúre zásadne poprela výkon obchodnej činnosti, poukazom na to, že štatutárny orgán obchodnej spoločnosti musí mať vedomosť o obsahu a rozsahu podnikateľskej činnosti (§ 2 ods. 1 Obchodného zákonníka), ale aj o subjektoch, v spolupráci s ktorými tak činí, majúť za to, že ak takéto vedomosti nemá, potom pochybnosti správcu dane o obchodnej činnosti uvádzané daňovým subjektom sú v zmysle § 2 ods. 6 zákona o správe daní oprávnené. Ďalej uviedol, že žalobca ako daňový subjekt síce nemôže predpokladať, že u určitých dodávateľov nebude riadne vedená evidencia o zdaniteľnom plnení a za tým účelom zabezpečovať nadštandardné dôkazy o uskutočnenom zdaniteľnom obchode, mal by však mať vedomosť o tom, či podnikateľský subjekt, s ktorým uzatvára obchodný vzťah, je funkčný a či riadne uskutočňuje podnikateľskú činnosť, pričom žalobca sa takto obozretne nesprával, keď si uplatnil odpočet dane z faktúry zo dňa 31. decembra 2009 od dodávateľa Poprska, ktorá spoločnosť bola súdom právoplatne zrušená dňa 18. novembra 2009, a preto táto spoločnosť v mesiaci december 2009 nemohla uskutočňovať podnikateľskú činnosť v zmysle Obchodného zákonníka.

Záverom krajský súd konštatoval, že vo veci bol dostatočne a spoľahlivo zistený skutkový stav a vyvodený správny právny záver, a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250l ods. 1 O.s.p. (zrejme § 250k ods.1 O.s.p.) tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov nepriznal.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu považoval za nezákonné. Neuplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

Žalobca v dôvodoch odvolania namietal, že o jeho žalobe nerozhodoval zákonný senát, tvrdiac, že jeho práva na spravodlivý a nezávislý súdny proces zaručené v Ústave Slovenskej republiky boli tým hrubo porušené. Ďalej uviedol, že považuje rozhodnutie a prístup krajského súdu za zaujatý poukazom na slovné vyjadrenia dvoch členiek senátu na pojednávaní súdu k spôsobu podnikania navrhovateľa a tiež

poukazom na argumentáciu súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, týkajúcej sa postupu navrhovateľa v rámci daného obchodu, a tiež poukazom na to, že takýmto neprofesionálnym a nezákonným spôsobom vyhodnocoval aj ním predkladané dôkazy v správnom konaní daňový úrad.

Vytýkal krajskému súdu, že bezdôvodne neprihliadol na jeho tvrdenia a argumenty uvádzané v žalobe. Nesúhlasil s konštatáciou súdu prvého stupňa, keď tvrdil že v žalobe sa neuvádza, aké práva navrhovateľa boli porušené, pričom v žalobe jasne uviedol, že daňový úrad nepostupoval zákonne, to znamená, že boli porušené práva navrhovateľa na zákonné rozhodnutie a zákonný postup správneho orgánu, v dôsledku ktorého nezákonného postupu správneho orgánu musel navrhovateľ zaplatiť sumu 3800 eur, ako údajný rozdiel na DPH za zdaňovacie obdobie december 2009.

Namietal, že správny orgán úplne bezdôvodne nebral do úvahy ani jeden dôkaz, ktorý preukazuje, že navrhovateľ mal riadny nárok na odpočet DPH, keď jeho argumenty tiež ignoroval, ktorý postup nezdôvodnil.

Vytýkal krajskému súdu, že poukazuje vo svojom rozsudku na zákon o DPH č. 222/2004 Z. z. účinný do 31. decembra 2005, čo považoval za neobozretné a pre daný prípad nerelevantné.

Tvrdil, že je výrobcom produktov potravín zo sóje a sóju, ktorú kúpil od spoločnosti Poprska, s.r.o. aj riadne zaplatil a použil na výrobu potravín, ktorú skutočnosť správny orgán oznámil a je to preukázané v daňových dokladoch predložených ku kontrole, namietajúc, že tým, že správny orgán tento dôkaz nepovažoval za dôležitý poškodil práva navrhovateľa na spravodlivé konanie a zákonný postup. Tiež namietal, že aj súd uvedený argument účelovo prehliadol, pričom táto informácia je podstatná, odvolávajúci sa na právnu úpravu ustanovenú v § 19 zákona o DPH č. 22/2004 Z. z. (zrejme zákon o DPH č. 222/2004 Z. z.). Taktiež nesúhlasil s argumentáciou súdu prvého stupňa týkajúcou sa uskutočnenia predmetného obchodu. Poukazom na to, že základný princíp fungovania DPH je v tom, že platiteľ DPH musí byť plne zbavený ťarchy DPH zaplatenej v cene prijatého tovaru určeného na uskutočňovanie zdanieľných obchodov, uviedol, že skutočnosť, že dodávateľ tovarov spoločnosť Poprska s.r.o. nepodávala daňové priznanie a neodviedla štátu DPH, čo vlastne nevedel, lebo daňový úrad o tom nepredložil dôkaz, nie je relevantný dôkaz o tom, že daný obchod navrhovateľa a dodávateľa Poprska s.r.o. v decembri 2009 neprebehol.

Vyslovil názor, že Krajský súd nesprávne vyložil pri svojom rozhodovaní ustanovenie § 49 a 51 zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH a nevzal do úvahy fakty, ktoré na pojednávaní prezentoval, resp. zopakoval už uvedené pri daňovej kontrole, keďže od počiatku navrhovateľ tvrdil, že kúpenú sóju od spoločnosti Poprska, s.r.o. použil na výrobu svojich potravinových výrobkov. Mal za to, že nie je možné, aby si štátne orgány a súd vykladali zákon o DPH tak, že navrhovateľ ako odberateľ tovaru je povinný dokazovať existenciu daného obchodu iba a jedine takým spôsobom, že mu tento obchod musí potvrdiť iba a jedine štatutár dodávateľa, keď to zákon nevyžaduje. Dal do pozornosti časť svojho podania na krajský súd, v ktorom sa zaoberal priamo jednotlivými spôsobmi nesprávneho hodnotenia dôkazov správnym orgánom. Tvrdil, že krajský súd jeho žalobu aj nesprávne právne posúdil. Vytýkal Krajskému súdu, že nerozhodol žiadnym spôsobom o jeho žiadosti na spojenie vecí na spoločné konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil, pretože vec bola posúdená správne po skutkovej ako aj právnej stránke.

V dôvodoch vyjadrenia sa žalovaný nestotožnil s odvolacími námietkami žalobcu. Poukázal na to, že žalobca v odvolaní uvádza k meritu veci v podstate tie isté námietky, ktoré boli predmetom súdneho pojednávania na krajskom súde. Uviedol, že sa naďalej pridrižiava svojho stanoviska podaného k žalobe dňa 7. novembra 2012. Považoval napadnuté rozhodnutie žalovaného č. 1020506/1/954589/2012/5048-r zo dňa 24. apríla 2012 ako aj prvostupňové rozhodnutie správcu dane vydané v súlade s právnymi predpismi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ako aj prvostupňového rozhodnutia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie.

Preskúmvaným rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutie - dodatočný platobný výmer, prvostupňového správneho orgánu - Daňového úradu Trenčín, ktorým bol žalobcovi vyrobený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2009 vo výške 3 800,00 Eur.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodoval s konečnou platnosťou o vyrobení žalobcovi rozdielu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2009 vo výške 3 800,00 Eur v zmysle ustanovení zákona č. 222/2004 Z. z. postupom podľa ustanovení zákona o správe daní.

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov §§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 1 O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu predloženého súdneho spisu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, mal preukázané, že správca dane - daňový úrad Trenčín, vykonal u žalobcu za zdaňovacie obdobie januára - december 2009 kontrolu dane z pridanej hodnoty, o výsledku ktorej vyhotovil Protokol č. 645/320/88250/2011/Vásk zo dňa 26. septembra 2011, ktorý bol prerokovaný a doručený dňa 7. decembra 2011. Na základe výsledkov zhrnutých do uvedeného protokolu o daňovej kontrole správca dane - Daňový úrad Trenčín vydal dodatočný platobný výmer č. 645/231/127967/11/Kal dňa 15. decembra 2011, ktorým bol žalobcovi ako platiteľovi dane z pridanej hodnoty podľa ust. § 44 ods. 6 písm. b) bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2009 v sume 3 800,00 Eur. Na základe odvolania žalobcu podaného proti uvedenému rozhodnutiu správcu dane žalovaný svojím rozhodnutím zo dňa 24. apríla 2012, č. 1020506/1/954589/2012/5048-r (rozhodnutie napadnuté žalobou) potvrdil rozhodnutie správcu dane. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný vyslovil záver, že správca dane pri výkone daňovej kontroly postupoval v zmysle platných právnych predpisov, vo veci zistil náležité skutkový stav a zo skutkových okolností vyvodil správny právny záver, s ktorým sa stotožnil. Zákonnosť vyššie uvedeného rozhodnutia žalovaného je predmetom súdneho prieskumu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej správne súdnictvo.

Podľa ust. § 2 ods. 1,3,6 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov účinného v čase vydania rozhodnutia, v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní. Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Podľa ust. § 29 ods. 1, 2, 4, 8 zákona č. 511/1992 Zb., dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie. Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov. Ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim. Daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa ust. § 15 ods. 1,4,5,6,10,12,13,16 zákona č. 511/1992 Zb. daňovou kontrolou sa zisťuje alebo preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti, a to u daňového subjektu alebo na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje; pri správe daní vykonávanej daňovým úradom alebo colným úradom daňovú kontrolu vykonáva zamestnanec správcu dane podľa § 1a písm. j) prvého alebo druhého bodu na základe poverenia miestne príslušného správcu dane. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie účelu podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Za daňovú kontrolu sa považuje aj kontrola oprávnenosti vrátenia dane alebo kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona, alebo kontrola uplatnenia daňového bonusu podľa osobitného zákona, alebo kontrola použitia tovaru oslobodeného od dane podľa osobitných zákonov. Ak správca dane v priebehu daňovej kontroly zistí skutočnosti odôvodňujúce vykonanie daňovej kontroly aj iného zdaňovacieho obdobia alebo inej dane, ktoré neboli uvedené v oznámení o výkone daňovej kontroly podľa odseku 2, správca dane je oprávnený rozšíriť výkon daňovej kontroly aj o iné

zdaňovacie obdobie alebo o inú daň; túto skutočnosť je správca dane povinný písomne oznámiť bez zbytočného odkladu kontrolovanému daňovému subjektu.

Daňový subjekt, u ktorého sa vykonáva daňová kontrola (ďalej len "kontrolovaný daňový subjekt"), má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane právo a) na predloženie služobného preukazu zamestnancom správcu dane a písomného poverenia zamestnanca správcu dane na výkon daňovej kontroly, b) byť prítomný na rokovaní so svojimi zamestnancami, c) predkladať v priebehu daňovej kontroly dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety, d) nahliadnuť do zápisnice z miestneho zisťovania vykonaného u iného daňového subjektu v súvislosti s daňovou kontrolou vykonávanou u kontrolovaného daňového subjektu, e) klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní, f) vyjadriť sa ku skutočnostiam zisteným pri daňovej kontrole, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť, aby v protokole boli uvedené jeho vyjadrenia k nim, g) nahliadnuť do zapožičaných dokladov u správcu dane v jeho obvyklej úradnej dobe.

Kontrolovaný daňový subjekt má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane tieto povinnosti: a) umožniť poverenému zamestnancovi správcu dane vykonať daňovú kontrolu, b) zabezpečiť vhodné miesto a podmienky na vykonanie daňovej kontroly, c) poskytovať požadované informácie sám alebo ním určenou osobou, d) predkladať účtovné a iné doklady, ktoré preukazujú hospodárske operácie a účtovné prípady v písomnej forme alebo v technickej forme vrátane evidencie a záznamov, ktorých vedenie bolo správcom dane uložené, a podávať k nim ústne alebo písomné vysvetlenia, e) predkladať v priebehu daňovej kontroly všetky dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenia najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety, f) umožňovať vstup do sídla kontrolovaného daňového subjektu a do jeho prevádzkových priestorov a umožňovať rokovanie s jeho zamestnancom, g) zapožičať doklady a iné veci mimo sídla alebo prevádzkových priestorov kontrolovaného daňového subjektu alebo poskytnúť výpisy, prípadne kópie (§ 14 ods. 3).

O výsledku zistenia z daňovej kontroly alebo o určení dane podľa pomôcok vyhotoví zamestnanec správcu dane protokol, ktorý doručí podľa § 17 alebo § 17a kontrolovanému daňovému subjektu spolu s výzvou na vyjadrenie sa k protokolu a na jeho prerokovanie; vo výzve určí dátum prerokovania protokolu, pričom prerokovanie protokolu sa môže uskutočniť až po uplynutí lehoty na vyjadrenie kontrolovaného daňového subjektu k tomuto protokolu. Kontrolovaný daňový subjekt je oprávnený písomne sa vyjadriť k protokolu najneskôr do ôsmich pracovných dní odo dňa jeho doručenia. Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť. Ak sa kontrolovaný daňový subjekt písomne vzdá práva na vyjadrenie k protokolu alebo požiada správcu dane o prerokovanie protokolu v lehote kratšej, ako je určená vo výzve na prerokovanie protokolu, môže zamestnanec správcu dane na požiadanie kontrolovaného daňového subjektu prerokovať protokol aj v kratšej lehote. Ak sa kontrolovaný daňový subjekt v deň určený vo výzve nemôže zúčastniť na prerokovaní protokolu, je povinný určiť si na tento účel zástupcu. Správca dane je oprávnený na základe písomného vyjadrenia kontrolovaného daňového subjektu alebo z vlastného podnetu v protokole opraviť chyby a iné nesprávnosti najneskôr v deň jeho prerokovania s kontrolovaným daňovým subjektom alebo s jeho zástupcom. Vyjadrenie kontrolovaného daňového subjektu k protokolu podľa druhej vety vrátane jeho vyhodnotenia správcom dane správca dane zaznamenaná v dodatku k protokolu. Dodatok k protokolu je súčasťou protokolu.

Po prerokovaní protokolu protokol podpisuje kontrolovaný daňový subjekt alebo jeho zástupca a zamestnanec správcu dane. Odmietnutie podpisu kontrolovaným daňovým subjektom alebo jeho zástupcom zamestnanec správcu dane v protokole zaznamená spolu s dôvodom odmietnutia, ak je mu známy. Jedno vyhotovenie protokolu odovzdá zamestnanec správcu dane kontrolovanému daňovému subjektu alebo jeho zástupcovi. Deň prerokovania protokolu sa považuje za deň jeho doručenia. Ak kontrolovaný daňový subjekt alebo jeho zástupca odmietne protokol podpísať alebo prevziať, alebo sa sám alebo jeho zástupca nezúčastní na prerokovaní protokolu v deň určený vo výzve, považuje sa za deň prerokovania a doručenia protokolu deň, ktorý je určený vo výzve na prerokovanie tohto protokolu. Daňová kontrola je ukončená dňom prerokovania protokolu s kontrolovaným daňovým subjektom alebo jeho zástupcom.

Ustanovenia prvej časti a § 32, 34 a 41 sa primerane použijú aj na daňovú kontrolu.

Podľa ust. § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH účinného v rozhodnom čase, daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník. Pri prevoze alebo prechode nehnuteľnosti je dňom dodania deň odovzdania

nehnuteľnosti do užívania, ak je tento deň skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Pri dodaní stavby na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy je dňom dodania deň odovzdania stavby. Pri dodaní tovaru podľa § 8 ods. 1 písm. c) je dňom dodania tovaru deň odovzdania tovaru nájomcovi.

Podľa ust. § 49 ods. 1 zákona 222/2004 Z. z., právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa ust. § 49 ods. 2, písm. a/ zák. č. 222/2004 Z. z., platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň

a) voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané,

Podľa ust. § 51 ods. 1, písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak a) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Podľa § 6 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o účtovníctve“) účtovná jednotka je povinná doložiť účtovné prípady účtovnými dokladmi. Účtovanie účtovných prípadov v účtovných knihách vykoná účtovná jednotka účtovným zápisom iba na základe účtovných dokladov.

Podľa § 7 ods. 1 zákona o účtovníctve účtovná jednotka je povinná účtovať tak, aby účtovná závierka poskytovala verný a pravdivý obraz o skutočnostiach, ktoré sú predmetom účtovníctva, a o finančnej situácii účtovnej jednotky.

Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích a žalobných dôvodov dospel k záveru, že správca dane v danom prípade postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v daňovom konaní postupoval v súčinnosti s daňovým subjektom - žalobcom a vo veci rozhodol vecne a právne správne, z ktorých dôvodov žalovaný správny orgán rozhodnutie správcu dane potvrdil v súlade so zákonom, a preto boli splnené zákonné podmienky pre zamietnutie žaloby súdom prvého stupňa.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňový subjekt splnil v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Z predloženého administratívneho spisu vyplýva, že daňové orgány oboch stupňov sa náležite vecou zaoberali, vykonali vo veci rozsiahle dokazovanie v súčinnosti s daňovým subjektom - žalobcom. Z uvedeného dôvodu nie je možné súhlasiť s tvrdením žalobcu, že vo veci daňové orgány oboch stupňov zamerali dokazovanie jednostranne v jeho neprospech a že vo veci nebol riadne zistený skutkový stav.

V preskúmvacom konaní mal odvolací súd preukázané, že žalovaný i správny orgán prvého stupňa pri vydaní rozhodnutí nevychádzali len z daňových dokladov predložených žalobcom, ale najmä z výsledkov rozsiahleho dokazovania, ktoré smerovalo k prevereniu a získaniu dôkazov o tom, či deklarované plnenia boli uskutočnené. Podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa z výsledkov vykonaného dokazovania v daňovom konaní vypláva, že žalobca spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti nepreukázal, že obchodná transakcia, ktorú deklaroval za sledované zdaňovacie obdobie (december 2009) na základe faktúry predloženej k daňovej kontrole, sa uskutočnila spôsobom tvrdným žalobcom, pričom preukázanie týchto skutočností zaťažovalo dôkazným bremenom žalobcu v zmysle §

29 ods.8 zákona č. 511/1992 Zb., keď ako dôkazy predložil len faktúru a účtovnú evidenciu daňovníka. V tomto kontexte odvolací súd zdôrazňuje, že dôkazné bremeno leží na daňovom subjekte - žalobcovi, ktorý má preukázať skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom. Na podporu uvedeného najvyšší súd poukazuje aj na rozsudok najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2Sžf/4/2009 z 23. júna 2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. III. ÚS 78/2011-17 z 23. februára 2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona o DPH). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok.“

Odvolací súd považoval za neopodstatnenú námietku žalobcu, že o jeho žalobe nerozhodoval zákonný senát, tvrdiac, že jeho práva na spravodlivý a nezávislý súdny proces zaručené v Ústave Slovenskej republiky boli tým hrubo porušené. Vo vzťahu k uvedenej námietke mal odvolací súd preukázané, že zo zápisnice o pojednávaní súdu vyplýva, že v predmetnej veci rozhodol senát „11S“ Krajského súdu v Trenčíne v zložení predsedu senátu JUDr. Viera Hrnčárová, JUDr. Alena Radičová a JUDr. Juraj Florovič, podľa rozvrhu práce uvedeného súdu senát „11S“ koná a rozhoduje v zložení JUDr. Alena Radičová, JUDr. Viera Hrnčárová, JUDr. Elena Zaťková, ktorú zastupujú JUDr. Juraj Florovič a JUDr. Eva Vašková, personálne oddelenie tohto súdu potvrdilo, že v čase pojednávania súdu (dňa 19. februára 2013), na ktorom bolo rozhodnuté napadnutým rozsudkom JUDr. Elena Zaťková bola práceneschopná (od 18. februára 2013 do 28. februára 2013). Z uvedených skutkových zistení mal odvolací súd preukázané, že na pojednávaní Krajského súdu v Trenčíne konal a rozhodol v predmetnej veci zákonný senát určený na základe platného rozvrhu tohto súdu pre rok 2013, a preto túto námietku žalobcu vyhodnotil ako nedôvodnú.

Odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj ďalšiu námietku žalobcu, ktorou namietal, že rozhodnutia a prístup krajského súdu považuje za zaujatý poukazom na slovné vyjadrenia dvoch členiek senátu na pojednávaní súdu k spôsobu podnikania navrhovateľa a tiež poukazom na argumentáciu súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, týkajúca sa postupu navrhovateľa v rámci daného obchodu, a tiež poukazom na to, že takýmto neprofesionálnym a nezákonným spôsobom vyhodnocoval aj ním predkladané dôkazy v správnom konaní daňový úrad.

Vo vzťahu k uvedenej námietke odvolací súd poukazom na právnu úpravu ustanovenú v právnej norme § 14 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., v zmysle ktorej sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti, konštatuje, že námietku zaujatosti možno vzniesť počas celého priebehu súdneho konania. Predpokladom vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodovania vo veci je preukázanie, že konajúci sudca má pomer k veci alebo k účastníkom konania alebo k jeho zástupcom. Pomer k veci ako okolnosť spochybňujúca nezaujatosť sudcu predpokladá situáciu, keď sudca je právne zainteresovaný na výsledku konania. O pomere k účastníkovi alebo k zástupcovi ako okolnosti vzbudzujúcej pochybnosti o nezaujatosti sudcu možno uvažovať, ak sa zakladá na príbuzenstve, či iných kladných alebo záporných vzťahoch sudcu k účastníkom alebo k ich zástupcom. Zákonom predpokladané dôvody podmieňujúce zaujatosť alebo nezaujatosť sudcu na prejednanie a rozhodnutie pridelenej veci musia vyplývať z objektívnych skutočností. Sudcu nemožno vylúčiť pre úkony v prejednávanej veci, ako aj pre úkony v iných právnych veciach vrátane rozhodnutí, ktoré vydal. Ak sú v námietke zaujatosti uvedené len také skutočnosti, neprihliada sa na ne. Ak námietka obsahuje aj iné okolnosti, treba ju predložiť bez ohľadu na to, že o niektorých okolnostiach platí, že sa na ne neprihliada, pretože v opačnom prípade by mohol nastať dôvod pre zrušenie rozhodnutia podľa § 221 ods. 1, písm. g/ O.s.p. v spojení s § 205a ods. 1 písm. a/ O.s.p.. Taký dôvod pre zrušenie rozhodnutia vo veci samej by sa mohol uplatniť aj v dovolacom resp. v mimoriadnom dovolacom konaní (len v konaní sporovom). Pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodnutia veci nepostačujú subjektívne pocity

účastníka konania, z dôvodu ktorých tvrdí, že má pochybnosti o nezaufatosti sudcu na prejednanie a rozhodnutie veci, taktiež nepostačuje aj subjektívny názor konajúceho sudcu, že sa cíti byť zaujatý na prejednanie a rozhodnutie mu pridelennej veci, ako aj naopak. Zaujatosť konkrétneho sudcu v prejednávanej veci musí vyplývať z objektívnych okolností podmieňujúcich jeho vzťah k predmetu konania alebo jeho vzťah k účastníkom tohto konania alebo k ich zástupcom. Povinnosť preukázať okolnosti odôvodňujúce zaujatosť konajúceho sudcu na pojednaní a rozhodnutí mu pridelennej veci spočíva na tom, kto vzniesol námietku zaujatosti.

Žalobca v odvolaní proti napadnutému rozsudku vzniesol námietku zaujatosti voči konajúcemu súdu z dôvodu slovného vyjadrenia členiek senátu na pojednávaní súdu a tiež poukazom na argumentáciu súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku k spôsobu podnikania navrhovateľa, ktoré okolnosti nepodmieňujú vylúčenie sudcu v zmysle § 14 ods.1 O.s.p. z pojednania a rozhodovania vo veci, a preto ani napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa netrpí vadou nezákonnosti z dôvodu, že v danej veci konal a rozhodoval zaujatý sudca.

Odvolací súd nemohol považovať za dôvodnú ani námietku žalobcu, že súd prvého stupňa bezdôvodne neprihliadol na jeho tvrdenia a argumenty uvádzané v žalobe, nesúhlasiac s konštatáciou súdu, keď v žalobe jasne uviedol, že daňový úrad nepostupoval zákonne, to znamená, že boli porušené práva navrhovateľa na zákonné rozhodnutie a zákonný postup správneho orgánu, v dôsledku ktorého nezákonného postupu správneho orgánu musel navrhovateľ zaplatiť sumu 3800 eur, ako údajný rozdiel na DPH za zdaňovacie obdobie december 2009. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvého stupňa jasným a určitým spôsobom uviedol námietky žalobcu uvedené v jeho žalobe, skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu predloženého žalovaným, ako aj svoj právny záver, pre ktorý žalobné námietky nepovažoval za relevantné pre zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného. Nemožno súhlasiť s tvrdením žalobcu, že v žalobe náležite uviedol dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného, keď uviedol, že daňový úrad nepostupoval zákonne, čo znamená, že boli porušené práva navrhovateľa na zákonné rozhodnutie a zákonný postup správneho orgánu, pretože samotné tvrdenie žalobcu, že rozhodnutie správneho orgánu, ktoré v žalobe napáda, je nezákonné, bez uvedenia konkrétnych dôvodov odôvodňujúcich nezákonnosť rozhodnutia, je nepostačujúce pre súdny prieskum v zmysle §§ 247 a nasl. O.s.p. (druhá hlava piatej časti Občianskeho súdneho poriadku upravujúca správne súdnictvo.) V danej súvislosti odvolací súd dáva súčasne žalobcovi do pozornosti právnu úpravu ustanovenú v § 249 ods.1,2 O.s.p., v zmysle ktorej konanie sa začína na návrh, ktorý sa nazýva žalobou; žaloba musí okrem všeobecných náležitostí podania obsahovať označenie rozhodnutia a postupu správneho orgánu, ktoré napáda, vyjadrenie, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie a postup napáda, uvedenie dôvodov, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu, a aký konečný návrh robí.

Odvolací súd súhlasí s argumentáciou žalobcu, že súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku nesprávne uviedol účinnosť zákona o DPH č. 222/2004 Z. z., keď uviedol: „účinný do 31. decembra 2005“. Zákon č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov nadobudol účinnosť dňa 1.5.2004. Pokiaľ v danom prípade predmetom konania bolo zisťovanie správnej dane z pridanej hodnoty v zdaňovacom období december 2009 bolo potrebné v danom prípade aplikovať zákon č. 222/2004 Z. z. v znení účinnom v uvedenom zdaňovacom období. Z citácie právnych noriem uvedeného právneho predpisu súdom prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku však vyplýva, že prvostupňový súd na danú vec aplikoval právnu normu zákona o DPH účinnú v predmetnom zdaňovacom období. Pokiaľ teda aj súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol nesprávny dátum účinnosti zákona, dopustil sa nepresnosti, ktorá skutočnosť však nemá za následok nezákonnosť napadnutého rozsudku.

Odvolací súd taktiež nemohol považovať za relevantné tvrdenia žalobcu, že je výrobcom produktov potravín zo sóje a sóju, ktorú kúpil od spoločnosti POPRSKA, s.r.o., aj riadne zaplatil a použil na výrobu potravín, ktorú skutočnosť správne orgánu oznámil a preukázal daňovými dokladmi predloženými ku kontrole, namietajúc, že tým, že správny orgán tento dôkaz nepovažoval za dôležitý, poškodil práva navrhovateľa na spravodlivé konanie a zákonný postup, ako aj že súd uvedený argument účelovo prehliadol, považujúc túto informáciu za podstatnú, odvolávajú sa na právnu úpravu ustanovenú v § 19

zákona o DPH č. 222/2004 Z. z.. Z postupu súdu prvého stupňa a ani z postupu daňových orgánov nevyplýva, že by uvedené tvrdenie žalobcu odignorovali, avšak samotné toto tvrdenie nepovažovali za právne relevantné, pre splnenie zákonných podmienok ustanovených v § 49 v spojení s § 51 zákona o DPH, v zmysle ktorých pri odpočítaní dane musí daňový subjekt vedieť preukázať oprávnené uplatnenie odpočítania dane. Odvolací súd zastáva zhodný názor ako súd prvého stupňa, že zo skutkových zistení danej veci je zrejmé, že žalobca ako daňový subjekt nevedel preukázať, s akou osobou uzatváral predmetný obchod, ktorej meno ani nepoznal, mal evidované len jej číslo v mobilnom telefóne ako díler, ktoré napokon odmietol oznámiť správcovi dane, nezisťoval jej oprávnenie vystupovať v mene spoločnosti POPRSKA, s.r.o., ktoré okolnosti dôvodne podmienili pochybnosti správcu dane o faktickom uskutočnení predmetného obchodu, ktoré žalobca predloženými dokladmi ku kontrole nevyvrátil, keď nepredložil také doklady (objednávky, dodacie a preberacie listy a pod.) ktoré by spôsobom vylučujúcich akékoľvek pochybnosti reálne uskutočnenie obchodu potvrdzovali.

Odvolací súd v danej súvislosti dáva do pozornosti žalobcu, že v zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane preukazuje daňový subjekt, správca dane navrhované dôkazy len vykonáva, pričom je na jeho úvahe, či vykoná aj ďalšie dôkazy daňovníkom nenavrnuté, a preto pokiaľ správca dane v danom prípade vykonával dôkazy na preukázanie podnikateľskej činnosti spoločnosti POPRSKA, s.r.o. postupoval v zmysle zákona o správe daní.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcu, že krajský súd nerozhodol žiadnym spôsobom o jeho žiadosti na spojenie vecí na spoločné konanie. V zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 112 ods. 1, 2 O.s.p. v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa u neho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Ak sa v návrhu na začatie konania uvádzajú veci, ktoré sa na spojenie nehodia, alebo ak odpadnú dôvody, pre ktoré súd veci spojil, môže súd niektorú vec vylúčiť na samostatné konanie. V zmysle uvedenej právnej úpravy je na úvahe súdu, či veci, ktoré sa u neho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov spojí na spoločné konanie ako aj naopak, či spojené veci vylúči na samostatné konania. Súd rozhoduje uznesením, ak spája veci na spoločné konanie alebo vylučuje vec zo spoločného konania. Zo skutkových zistení vyplývajúcich zo súdneho spisu je zrejmé, že preskúmanie predmetného rozhodnutia žalovaného bolo zapísané v registri súdu pod samostatným konaním a ďalšie žalobou napadnuté rozhodnutia žalovaného pod ďalšie samostatné konania. Vzhľadom k uvedenému súd prvého stupňa nepochybil, ak nevydal rozhodnutie, keďže nerozhodoval o spojení vecí na spoločné konanie.

Vzhľadom k uvedenému odvolací nepovažoval námietky žalobcu uvedené v jeho odvolaní za relevantné k vyhovaniu jeho odvolacieho návrhu a dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že správca dane ako aj žalovaný vo veci vykonali dokazovanie v dostatočnom rozsahu, náležite zistili skutkový stav veci, v daňovom konaní postupovali v súčinnosti so žalobcom ako daňovým subjektom, skutkové zistenia správne vyhodnotili v súlade so zákonom, ktoré skutočnosti náležite aj odôvodnili v odôvodnení preskúmaných rozhodnutí.

Odvolací súd z uvedených dôvodov dospel k záveru, že súd prvého stupňa v preskúmanej veci postupom v súlade s právnymi normami ustanovenými v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.) v rozsahu žalobných dôvodov náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci a v rámci toho aj zákonnosť rozhodnutia a postupu správcu dane a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa vysporiadal s jednotlivými žalobnými námietkami. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že v preskúmanej veci bolo relevantným spôsobom preukázané, že žalobcovi za zdaňovacie obdobie december 2009 vznikla daňová povinnosť, pretože žalobca neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že uskutočnenie zdaniteľného plnenia deklarovaného v daňovom priznaní za predmetné zdaňovacie obdobie fakticky nastalo. Považoval tiež za správny záver súdu prvého stupňa o tom, že správne orgány oboch stupňov v preskúmanej veci postupovali v súlade so zákonom, keď žalobcovi ako platiteľovi dane za predmetné zdaňovacie obdobie určili daňovú povinnosť na základe daňovej kontroly vychádzajúc z vyčíslenej dane žalobcom v daňovom priznaní a dane vyčíslenej daňovým úradom z platieb vyplývajúcich z dôkazov vykonaných v daňovom konaní.

Odvolací súd vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci a právnych záverov uvedených vyššie napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods.1 veta prvá O.s.p. a s § 219 ods. 1,2 O.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), keď pri nedostatku relevantných žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods.1, veta prvá O.s.p a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože v tomto konaní nebol úspešný.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.